

Vychází vlastním nákladem českého národa, rozmnožují sami čtenáři. Rozšiřuje se pouze po spolehlivých a důvěryhodných přátelích; každé opomenutí může být trestáno. Časopis vychází pravidelně a je neprodejný.

MÁME PRESIDENTA, HURÁ!

Vlastizdislavský sál zažil koncem března bezprecedentní rituál: Ludvík Svoboda, staronový prezident, složil jako první mezi všemi českými prezidenty /včetně svého kolegy Háchy/ ústavní slib pouze slůvkem "slíbují". Aranžáři volby se totiž právem domnívali, že nová hlava státu sem tam nějakou planou reprezentaci ještě zvládne, ale přečíst jednu větu slibu že je už nad její síly. A tak slib četl poslanec. Důstojnost chvíle doplnil v televizním přenosu ještě hlas, který se "nějak" dostal neplánovaně do vysílání: "Vzkazuje vám /reportérům/ soudruh Diviš /náměstek ředitele televize/, že to zní příliš pohřebně." Ale ono to jen neznělo. On to byl skutečně funus.

SOUD NAD KNIHAMÍ

26. března 1973 se konal před městským soudem v Praze /soudce Zelenka/ proces, v němž Rudolf Slánský, Karel Kosík a Jiří Lederer žádali vrácení knih, jež jim byly zabaveny Stb při domovních prohlídkách koncem ledna 1972. První proces, který se konal 13. prosince minulého roku - jen 12 hodin poté, co byl propuštěn z vězení Jiří Lederer - skončil odročením, protože soudce nemohl najít jediný argument pro to, aby si bezpečnost zadržené věci mohla ponechat. Nyní soudce Zelenka zabavení potvrdil, neboť - i když prý se uvedeným nedokázala žádná nepřátelská činnost, přece jen, vezma-li se v úvahu, s kým se stýkali doma i v cizině, vzniká konkrétní nebezpečí, že dokumenty, které byly u nich zabaveny, přinesou škodu veřejným zájmům, protože jsou jako celek antisocialistického charakteru. Slánský, Kosík i Lederer kritizovali toto tvrzení jako bezpředmětné. Lederer uvedl, že například u něho zabavená francouzská kniha Svědectví od Artura Londona kritizuje chyby justice padesátých let, jež byly i KSČ veřejně odsouzeny, a nadto bylo toto dílo přeloženo i do češtiny a prodalo se ho 30 000 kusů. V čem je antisocialistické? A je absurdní kvalifikovat Londona jako antisocialistu - to se dělo jen v době "deformací" a KSČ Londona rehabilitovala - když celý svůj život zasvětil komunistickému hnutí. Kosíkovi byla zabavena tzv. Pilerova zpráva /o justičních vraždách a teroru padesátých let/. Řekl, že ji dostal poštou, nemohl ji ještě prostudovat a žádal soudce a prokurátora, aby mu objasnili, v čem jsou informace protisocialistické. Pochopitelně neobjasnili. Kosík dodal, že vždy, když v některém úseku dějin představovaly knihy pro některý režim nebezpečí, byly ve skutečnosti v nebezpečí především lidské životy. Rudolfu Slánskému byly zabaveny mj. dokumenty, vydané Čs. Národní shromážděním 21. až 27. srpna 1968. Řekl, že soud nemá kompetenci posuzovat práci NS, natož tvrdit, že je "v rozporu s veřejnými zájmy". Rozhodnutí soudce Zelenky vejde bezpochyby do dějin Čs. soudnictví. Říká víc o Čs. právní situaci než všechny tirády, jež občas řeká o zákonnosti v ČSSR Gustáv Husák.

PODIVNÁ SMRT

V souvislosti s posledními "volbami" byli také v Brně zatčeni někteří občané, mezi nimi i inž. Koutný a jeho manželka. Inženýr Koutný byl letos po novém roce propuštěn a začal se starat o děti, která měla dosud v opatrování babička. Byl to nezdolný optimista, jehož ani vězení nezlomilo. V únoru se najednou nevrátil z práce domů. O několik dní později VB babičce oznámila, že aktovka inž. Koutného byla nalezena na břehu brněnské přehrady. A tři neděle poté přinesli zprávu, že inž. Koutný byl nalezen v přehradě utopený a že zřejmě spáchal sebevraždu. Případ je velmi podezřelý: v době, kdy inž. Koutný žil, byla přehrada pokryta silným ledem. Všichni, kdo se s ním stýkali, shodně potvrzují, že na sebevraždu nemyslel, že to ani nebyl jeho styl. A navíc bezpečnost odmítla příslušníkům rodiny tělo ukázat. Bylo jim doporučeno, aby věřili, že v zacínované rakvi je skutečně utopený Koutný. Jeho tělo prý je již v takovém rozkladu, že by nebylo citlivá vůči rodině vystavovat ji takovému pohledu. Odmítli to i paní Koutná, kterou přivezly dvě dozorkyně jen na den pohřbu z opavské věznice, když se toho důrazně do-

adovala. Hřílí si Sib citlivostí, je třeba být vždy na pozoru. V Brně satir
všichni věří, že to byli právě estébáci, kteří inženýra Koutného zlikvido-
vali.

...A POZDRAVUJÍ VLASTOVKY

Neprávem bez povšimnutí prošel film "...a pozdravují vlastovky", natočený
J. Jirešem. Protože jej v kinech provázal trvalý nezájem, dostal se pozděně
velmi brzo po své premiéře na televizní obrazovku, avšak i při tomto uve-
dení patrně mnoho diváků zhaslo obrazovku: filmům o komunistických hrdinacích
se nevěří. A tak film o Marušce Kudeřkové zaplatil dan za všechny Klíče,
únorové a mnichovské fasifikáty, kterými jsou zaplavována plátna našich
kin. Škoda - Jireš se snažil zachytit esus této mledičké a lidceky jímavé
postavy pravdivě, úzkostlivě se přidržel svědectví jejich vlastních "Škr-
bek" z vězení a nikde nepřidával - není tam ani vedoucí role strany v odbo-
ji, ani glorifikace Sovětského svazu. Ve filmu zůstaly postavy, o nichž se
dnešní vedení KSČ domnívá, že už je pravým jménem nikdo nezná: hrdinové od-
boje jako Vítězka - Slávka Hejzlarová, dnes vyloučená a v emigraci, Jaryna
- Jaroslava Kryalová /dnes vyloučená/ a Jožinek - bratr Marušky Kudeřkové
který po roce 1945 vystudoval v Sovětském svazu a dnes je rovněž z KSČ vy-
hozen. Jak by asi byla dnes skončila Maruška Kudeřková se svým vysokým id-
ealem svobody a lidství, kdyby její život nebyla ukončila nacistická sekera

BUDE SE ZAKROUHLOVAT?

Proslýchá se, že po jarním zlevnění cen některých průmyslových výrobků a
jiných ležáků dojde se začátkem léta ke zvýšení cen v oblasti terciální
sféry, tedy ve službách. Naši lidé mají pro podobné případy už vžitý termín
"zakrouhlení směrem nahoru". Bude jistě zajímavé poslechnout a přečíst si
komentáře hromadných sdělovacích prostředků k této málokdy očekávané nepo-
pulární akci. Neustála přece slyšas, jak ten náš odražený stát fantasti-
cky prosperuje a jaká ještě máme rezervy. Budeme snad opět poučováni, jak
jsou služby v kapitalistických státech drahé a jaký je u nás v terciální
sféře nedostatek pracovníků? Prvním argumentem jsme byli obětastnování při
zvýšení nájemného a při zakrouhlení jízdného z 60 haléřů na jednu korunu,
druhým tvrzením se vysvětlovalo zdražení cen v restauracích a pohostinských
zařízeních. Naším ženám se tedy opět ulehčí - socialistické služby přece
pracujícím ženám ulehčují. Tentokrát v peněžence...

CHŇOUPEK V JUGOSLÁVIÍ

Československý ministr zahraničí Chňoupek se při důvěrných námluvách v Be-
lehradě musel omalvit za ústřední deník KSČ Rudé právo. Jugoslávce pobou-
řil článek dopisovatele Stana ze Sofie, v němž obhajoval bulharské požadav-
ky na Makedonii. O dnešní úrovni redakce RP svědčí, že toto stanovisko, hr-
bě urážející Makedonce, uveřejnila zrovna v období Chňoupkovy návštěvy v
Jugoslávii. Že by pravice nevěděla, co dělá levice, anebo se někomu nelíbí,
ai s Titem, jehož iniciátoři procesů označovali za "krvavého psa", opět k
podává ruku? V Jugoslávii přece jen i po posledních čistkách státní pořá-
dek většina lidí, kteří se domnívají, že každý národ má právo jít k socialismu
svou vlastní cestou.

MNICHOV 1973

35 let poté, co rozhodli v Mnichově o osudu Československá čtyři, kteří
se pokládali za představitelů hlavních evropských mocností, se chystá
nová dohoda, jejíž podstata se zase domluvila bez účasti ČSSR. 6. dubna
1973 prohlásil západoněmecký kancléř v rozhovoru pro jugoslávskou Politi-
ku, že definitivní text dohody o mnichovském diktátu si dohodne s Leoní-
dem Brežněvem sám. Československo pak dohodu schválí a přijme, jako ji mu-
selo přijmout v roce 1938. Skutečnost jeho slova potvrzuje. Zatím co Hu-
sák, Biľák a čs. vyjednávač Götze se ještě dušovali, že nepodepíší nic, což
by nezrušilo platnost mnichovské dhody od samého jejího počátku, Leonid
Brežněv už 19. listopadu 1972 při své návštěvě v Bulharsku dal do závě-
rečného komuniké, že mnichovská dohoda musí být uznána za neplatnou - avš
bez dodatku "od samého počátku". Se zpožděním se k této okleštěné formula-
ci přidal i Husák, a tak to bude i nepochybně podepsáno. Vždyť si to tak
Brandt s Brežněvem dohodli. Na věci nemění nic ani to, že toto znění je
samozřejmě rozumné a přijatelné.

JEN ŠELEST, NIČO NĚCO VÍČ

Podle všech známek dojde v blízké budoucnosti v Moskvě k prvním změnám. Očekává se, že ještě v dubnu, nebo v květnu bude zasedat ÚV KSSS, na němž si dá Brežněv schválit svou "mírovou iniciativu" a dostane volnou ruku k jednání s Brandtem a Nixonem. Dojde-li k tomu, že bude to výsledek prvního kola vnitrostranického střetnutí se skupinou kolem Šelesta, a již se Brežněv rozešel, když zjistil, že její strnulá politika nemá naději na výsledek, protože jen izoluje SSSR od ostatního světa a ponechává ho ve větší a větší hospodářské zsoatalosti.

Odstranění Šelesta se zdá jistým, protože v několika ukrajinských časopisech se objevila kritika jeho knihy "Ukrajina, má vlasť", v níž je bývalý l. tajemník Ukrajiny a člen sovětského politbyra cejchován jako nacionalista. To je sice přeháněno, ale v sovětských podmínkách je to důkaz, že bude odstraněn definitivně z politického života. Druhá vážná kritika vzešla z komise, kterou zřídil ÚV KSSS k analýze československých událostí. V této komisi, mezi jejímiž členy je např. Zorin, Zimjonin a další a jejíž někteří členové navštívili v posledních týdnech některé čs. politiky s roku 1968, se také hovoří o Šelestovi. Zpráva, která tu byla vypracována, uvádí, že v ČSSR byly sice některé antisocialistické jevy, že tu však nebyla v žádném případě kontrarevoluční situace a že Šelest dezinformoval sovětský ÚV, když tvrdil, že se Dubčekovi vyklá situace s rukou. Šelest prý měl tuto informaci od Biláka, který v podobném smyslu vystoupil i na známém setkání obou politbyr v Čierné nad Tisou. /Mimochoodem: když se Bilák dozvěděl, že sovětské pověřenci navštívili několik lidí v ČSSR, vyloučených ze strany, dostal na předsednictvu záchvat a žádal, aby KSČ v Moskvě protestovala. Husák s Indrou v neobvyklé shodě odpovíděli, že sovětská strana má právo brát si informace, kde ona chce, a že sovětské soudruzi jistě vědí, proč to dělají./

Potvrdí-li se na nejbližším zasedání ÚV KSSS Šelestovo odstranění, nemusí to hned znamenat výraznou změnu sovětské politiky. Celý rituál může být vypočítán jen na to, jak všemi možnými kalibry zničit jednoho z Brežněvových oponentů. Ale může to znamenat i víc. Může to znamenat těžké, pomalé a bolestné učtování s politikou, kterou Šelest a před nadvádom spolu s ním i Brežněv zastávali.

Příloha

"NEMOŽU SI STĚŽOVAT"

V liberálně pokrokovém západoněmeckém týdeníku Zeit vyšel 12. ledna tř. rozhovor se spisovatelem Ludvíkem Vaculíkem. Přetiskujeme ho se spožděním, ale domníváme se, že je to užitečné nejen pro onen český karkovsko-švejkovský humor, s nímž se naše situace čtenáři podává, ale i proto, že se nežitím naplnilo to, co Vaculík předpokládal. Přítel ze Švýcarska mu skutečně poslal 15 franků a banka mu je odmítla vydat, ačkoli mu posílala oznámení, že takový obnos mu přišel. Vaculík dvakrát odmítl přijmout český "ekvivalent", který činil 26,50 Kčs /podle nového nařízení má západoněmecká marka pro "pravičáky" směnnou hodnotu pouze 80 haléřů, ale ministr Brůžek automaticky vyčlenil všechny členy nového Svazu spisovatelů s tohoto nařízení, takže ti budou dostávat honoráře z ciziny - pokud jim tam bude někde něco vydávat - jako dosud/ a po třetí napsal ministru financí dopis, v němž sděluje, že když mu sestřina z Moravy napíše, že mu posílá marmeládu, tak taky dostane v balíčku marmeládu a ne nějaký "ekvivalent" třeba ve formě unazánných kelímků. 15 švýcarských franků, která nanhco banka vydat, leží ladem, stejně jako 26,50 Kčs, která zase Vaculík odmítá za ně přijmout. Ale Vaculík přesto oznamuje, že si "nemůže stěžovat".